

Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
MACIEJ SZPUNAR
prednesené 4. júla 2017¹

Vec C-320/16

Uber France SAS

[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal tribunal de grande instance de Lille (Súd prvého stupňa Lille, Francúzsko)]

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Technický predpis – Pojem – Oznamovacia povinnosť – Sankcia – Nepoužiteľnosť voči jednotlivcom – Systém skontaktovania zákazníkov s neprofesionálnymi vodičmi – Aplikácia UberPop – Smernica 2006/123/ES – Pôsobnosť – Vylúčenie ako služby v oblasti dopravy“

Úvod

1. Táto vec je druhou vecou, v ktorej sa bude Súdny dvor zaoberať otázkami súvisiacimi s fungovaním platformy miestnej dopravy Uber.² Jadrom prvej veci, v ktorej som predniesol svoje návrhy 11. mája 2017³, bola otázka, či sa má služba, akou je služba poskytovaná platformou Uber, považovať za službu informačnej spoločnosti v zmysle relevantných ustanovení práva Únie. Táto otázka je tiež predmetom prejednávanej veci. Táto vec sa však týka odlišného problému, a to toho, či mali byť určité ustanovenia vnútroštátneho práva uplatniteľné na služby, akými sú služby, ktoré ponúka Uber, oznámené ako pravidlá vzťahujúce sa na služby v zmysle ustanovení práva Únie o technických oznámeniach. Ako vysvetlím ďalej, táto otázka je čiastočne nezávislá od kvalifikácie činnosti Uber.

2. V týchto návrhoch sa teda budem venovať predovšetkým problému oznamovania, pričom v súvislosti s kvalifikáciou činnosti Uber ako služby informačnej spoločnosti budem odkazovať na svoje návrhy vo vyššie uvedenej veci.

¹ Jazyk prednesu: francúzština.

² Tretí návrh na začatie prejudiciálneho konania týkajúci sa tejto problematiky bol uznesením z 27. októbra 2016, Uber Belgium (C-526/15, neuverejnené, EU:C:2016:830) zamietnutý ako neprípustný.

³ Pozri moje návrhy prednesené vo veci Asociación Profesional Elite Taxi (C-434/15, EU:C:2017:364).

Právny rámec

Právo Únie

3. Článok 1 body 2, 5 a 11 smernice Európskeho parlamentu a Rady 98/34/ES z 22. júna 1998, ktorou sa stanovuje postup pri poskytovaní informácií v oblasti technických noriem a predpisov, ako aj pravidiel vzťahujúcich sa na služby informačnej spoločnosti⁴, zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 98/48/ES z 20. júla 1998⁵ (ďalej len „zmenená a doplnená smernica 98/34“), stanovuje⁶:

„Na účely tejto smernice platia nasledujúce vymedzenia pojmov:...“

2. „služba“ je každá služba poskytovaná informačnou spoločnosťou, to jest každá služba, ktorá sa bežne poskytuje za odmenu, na diaľku, elektronickým spôsobom a na základe individuálnej žiadosti príjemcu služieb.

Na účely tejto definície:

- „na diaľku“ znamená, že služba sa poskytuje bez toho, aby pri tom boli obe strany súčasne prítomné,
- „služba poskytovaná elektronicky“ znamená, že služba sa z miesta pôvodu odošle a na mieste určenia prijíma prostredníctvom elektronického zariadenia, určeného na spracovávanie (vrátane digitálneho komprimovania) a uskladňovanie údajov a je úplne vysielaná, prenášaná a prijímaná po drôte, prostredníctvom rádiových vĺn, optickým spôsobom, alebo inými elektromagnetickými prostriedkami,
- „na základe individuálnej žiadosti príjemcu služieb“ znamená, že služba sa prostredníctvom prenosu údajov poskytuje na individuálnu žiadosť.

Indikatívny zoznam služieb, ktoré nespádajú pod túto definíciu, je uvedený v prílohe V.

...

5. „pravidlá, vzťahujúce sa na služby“ sú požiadavky všeobecnej povahy, ktoré sa vzťahujú na zriaďovanie a vykonávanie služieb v zmysle bodu 2, najmä ustanovenia týkajúce sa poskytovateľa služby, služieb ako takých a ich príjemcu a vylučujúce všetky pravidlá netýkajúce sa [s výnimkou pravidiel netýkajúcich sa – *neoficiálny preklad*] špecificky služieb tak, ako sú definované v tomto bode.

...

4 Ú. v. ES L 204, 1998, s. 37; Mim. vyd. 13/020, s. 337.

5 Ú. v. ES L 217, 1998, s. 18; Mim. vyd. 13/021, s. 8.

6 Podľa článku 11 smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2015/1535 z 9. septembra 2015, ktorou sa stanovuje postup pri poskytovaní informácií v oblasti technických predpisov a pravidiel vzťahujúcich sa na služby informačnej spoločnosti (Ú. v. EÚ L 241, 2015, s. 1), bola smernica 98/34 zrušená 7. októbra 2015. Je však uplatniteľná *ratione temporis* na skutkové okolnosti veci samej.

Na účely tejto definície:

- sa pravidlo považuje za pravidlo osobitne určené pre služby informačnej spoločnosti vtedy, ak so zreteľom na jeho dôvodovú správu a jej vykonávaciu časť je špecifickým cieľom a zámerom všetkých alebo niektorých z jeho ustanovení regulovanie takýchto služieb, vykonávané explicitným a cieleným spôsobom,
- sa pravidlo nepovažuje za pravidlo osobitne určené pre služby informačnej spoločnosti vtedy, ak tieto služby ovplyvňuje iba nepriamym alebo náhodným spôsobom;

...

11. „technický predpis“ sú technické špecifikácie a ďalšie požiadavky alebo pravidlá o službách vrátane príslušných správnych opatrení, dodržiavanie ktorých je v prípade predaja, poskytovania služieb, zariadenia poskytovateľa alebo používania služby v členskom štáte alebo na väčšej časti jeho územia *de facto* alebo *de jure* povinné, ako aj zákony, predpisy alebo administratívne opatrenia, okrem tých, ktoré sú uvedené v článku 10, ktoré zakazujú výrobu, dovoz, predaj alebo používanie výrobku alebo zakazujúce poskytovanie alebo používanie služby alebo usadenie sa subjektu v členskom štáte ako poskytovateľa služby.

...“

4. Podľa článku 8 ods. 1 prvého pododseku zmenenej a doplnenej smernice 98/34:

„Členské štáty okamžite oznámia Komisii, s výhradou článku 10, všetky návrhy technických predpisov; okrem tých prípadov, keď návrh technického predpisu obsahuje iba prenos medzinárodnej alebo európskej normy a keď postačí informácia o príslušnej norme, členské štáty oznámia Komisii aj dôvody, pre ktoré je uzákonenie takéhoto technického predpisu potrebné, keď to nebude zjavné už z návrhu technického predpisu.“

Francúzske právo

5. Články L. 3120-1 a nasl. code des transports (kódex o doprave) upravujú služby cestnej prepravy osôb za odplatu vozidlami s menej ako desiatimi miestami.

6. Článok L. 3124-13 tohto kódexu stanovuje:

„Skutok organizovania systému skontaktovania zákazníkov s osobami, ktoré vykonávajú činnosti uvedené v článku L. 3120-1 bez toho, aby išlo o podniky cestnej prepravy, ktoré môžu vykonávať príležitostné služby uvedené v kapitole II hlave 1 tejto knihy, o taxi, motorové vozidlá na dvoch alebo troch kolesách alebo vozidlá určené na prepravu s vodičom v zmysle tejto hlavy, sa potrestá odňatím slobody na dva roky a pokutou 300 000 [eur].

Právnickým osobám uznaným za trestne zodpovedné za spáchanie trestného činu upraveného v tomto článku sa okrem pokuty podľa podmienok stanovených v článku 131-38 Trestného zákonníka uložia aj tresty stanovené v bodoch 2 až 9 článku 131-39 tohto zákonníka. Zákaz uvedený v bode 2 tohto článku 131-39 sa týka činnosti, pri výkone ktorej alebo v súvislosti s výkonom ktorej bol spáchaný trestný čin. Tresty stanovené v bodoch 2 až 7 uvedeného článku je možné uložiť na dobu najviac piatich rokov.“

Skutkový stav, konanie a prejudiciálne otázky

7. Uber France je spoločnosť založená podľa francúzskeho práva, dcérska spoločnosť spoločnosti Uber BV založenej podľa holandského práva, ktorá je dcérskou spoločnosťou spoločnosti Uber Technologies Inc. so sídlom v San Franciscu (Spojené štáty americké). Uber BV je prevádzkovateľom elektronickej platformy, ktorá umožňuje objednať si pomocou smartfónu vybaveného aplikáciou Uber službu mestskej dopravy v obsluhovaných mestách. Dopravné služby ponúkané platformou Uber existujú v rôznych kategóriách v závislosti od kvality vodičov a typu vozidla. V rámci služby nazvanej UberPop ide o neprofesionálnych vodičov jednotlivcov, ktorí zabezpečujú dopravu cestujúcich svojimi vlastnými vozidlami.⁷

8. Spoločnosť Uber France čelí trestnému konaniu pred Tribunal correctionnel de Lille (tribunal de grande instance, huitième chambre) (trestný súd pôsobiaci v rámci súdu prvého stupňa Lille, ôsmy senát, Francúzsko), rozhodujúcim o priamej obžalobe podanej súkromnou osobou domáhajúcou sa náhrady škody, pánom Nabilom Bensalemom, ktorá sa týka rôznych skutkov, vrátane toho, že od 10. júna 2014 organizovala systém skontaktovania zákazníkov s osobami, ktoré vykonávajú cestnú prepravu osôb za odplatu vozidlami s menej ako desiatimi miestami za podmienok uvedených v článku L. 3124-13 kódexu o doprave.

9. V rámci tohto konania Uber France tvrdila, že voči nej nemožno uplatniť článok L. 3124-13 kódexu o doprave, keďže predstavuje technický predpis (pravidlo vzťahujúce sa na služby), ktorý v rozpore s článkom 8 ods. 1 prvým pododsekom zmenenej a doplnenej smernice 98/34 nebol oznámený. Je nesporné, že toto ustanovenie nebolo oznámené. Diskutabilným aspektom je jeho kvalifikácia ako „technického predpisu“.

10. Za týchto okolností Tribunal de grande instance de Lille (Súd prvého stupňa Lille, Francúzsko) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Predstavuje článok L. 3124-13 kódexu o doprave, doplnený zákonom č. 2014-1104 z 1. októbra 2014 o taxislužbách a vozidlách na prepravu s vodičom, nový technický predpis, ktorý nie je implicitný, vzťahujúci sa na jednu alebo viacero služieb informačnej spoločnosti v zmysle [zmenenej a doplnenej smernice 98/34], ktorý stanovuje povinnosť predchádzajúceho oznámenia tohto textu Európskej komisii na základe článku 8 tejto smernice, alebo tento predpis spadá do pôsobnosti [smernice 2006/123⁸], ktorá vylučuje vo svojom článku 2 písm. d) dopravu?

2. V prípade kladnej odpovede na prvú časť otázky, má porušenie oznamovacej povinnosti stanovenej v článku 8 [smernice 98/34] za následok neuplatniteľnosť článku L. 3124-13 kódexu o doprave na osoby podliehajúce súdnej právomoci?“

11. Návrh na začatie prejudiciálneho konania bol doručený Súdnemu dvoru 6. júna 2016. Písomné pripomienky predložili spoločnosť Uber France, estónska, francúzska, holandská, poľská a fínska vláda, ako aj Komisia. Účastníci konania vo veci samej, estónska, francúzska a holandská vláda, Dozorný úrad Európskeho združenia voľného obchodu (EZVO), ako aj Komisia boli zastúpení na pojednávaní, ktoré sa konalo 24. apríla 2017.

⁷ Pre podrobnejší opis platformy Uber pozri body 12 až 15 v mojich návrhoch prednesených vo veci Asociación Profesional Elite Taxi (C-434/15, EU:C:2017:364).

⁸ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2006/123/ES z 12. decembra 2006 o službách na vnútornom trhu (Ú. v. EÚ L 376, 2006, s. 36).

Analýza

Úvodné poznámky

12. Pri formulovaní prejudiciálnych otázok vnútroštátny súd zjavne vychádzal z predpokladu, že kvalifikácia služby ako služby spadajúcej do oblasti dopravy v zmysle smernice 2006/123 vylučuje jej kvalifikáciu ako služby informačnej spoločnosti, v dôsledku čoho sa neuplatňuje povinnosť oznámenia ustanovení týkajúcich sa tejto služby podľa zmenenej a doplnenej smernice 98/34. Nie je však isté, že existuje takýto automatický dôsledok, keďže zmenená a doplnená smernica 98/34 neobsahuje vylúčenie dopravy obdobné vylúčeniu stanovenému v článku 2 ods. 2 písm. d) smernice 2006/123⁹. Podľa môjho názoru stačí, bez toho, aby som sa zaoberal kvalifikáciou činnosti spoločnosti Uber z hľadiska smernice 2006/123, analyzovať otázku, či dotknuté ustanovenie francúzskeho práva predstavuje technický predpis – a presnejšie pravidlo vzťahujúce sa na služby, keďže to je jediná kategória technických predpisov, ktorá prichádza do úvahy –, ktorý mal byť oznámený v súlade s článkom 8 zmenenej a doplnenej smernice 98/34.

13. Svojou prvou prejudiciálnou otázkou sa teda vnútroštátny súd snaží v podstate zistiť, či sa má článok 1 bod 5 zmenenej a doplnenej smernice 98/34 v spojení s článkom 1 bodom 2 tejto smernice 98/34 vykladať v tom zmysle, že ustanovenie vnútroštátneho práva, ktoré zakazuje a penalizuje skutok organizovania systému skontaktovania zákazníkov s osobami vykonávajúcimi činnosti prepravy cestujúcich v rozpore s predpismi uplatniteľnými na tieto dopravné činnosti, predstavuje pravidlo vzťahujúce sa na služby v zmysle tohto ustanovenia, podliehajúce oznamovacej povinnosti podľa článku 8 uvedenej smernice. Druhá prejudiciálna otázka sa týka prípadných dôsledkov neoznámenia takéhoto ustanovenia pre konanie vo veci samej v prípade, ak by sa malo považovať za ustanovenie predstavujúce technický predpis.

14. Tieto otázky samozrejme naskoľujú otázku, či je možné kvalifikovať službu, akou je služba UberPop ponúkaná platformou Uber, ako službu informačnej spoločnosti. Tejto problematike som sa venoval vo svojich návrhoch vo veci Asociación Profesional Elite Taxi¹⁰, ktoré tu len zhrniem a doplním o dva body. Myslím si však, že otázku, či dotknuté ustanovenia francúzskeho práva predstavujú technické predpisy, možno vyriešiť nezávisle od kvalifikácie služby UberPop. Vysvetlím to v druhej časti svojej analýzy. Otázka prípadných dôsledkov neoznámenia bude predmetom tretej časti analýzy.

O kvalifikácii služby Uber

15. V mojich návrhoch vo veci Asociación Profesional Elite Taxi som konštatoval, že služba UberPop, ktorú poskytuje Uber, je jedinou zloženou službou, spočívajúcou v skontaktovaní cestujúcich s vodičom pomocou softvéru pre smartfóny a v poskytnutí dopravy. Ďalej som uviedol, že v prípade takejto zmiešanej služby sa jej zložka poskytnutá elektronicky môže považovať za službu informačnej spoločnosti pre potreby uplatnenia definície takýchto služieb obsiahnutej v článku 1 bode 2 zmenenej a doplnenej smernice 98/34 iba pod podmienkou, že je ekonomicky nezávislá od zložky, ktorá nie je poskytovaná elektronicky, alebo predstavuje hlavné plnenie zmiešanej služby. Uplatnenie právnej úpravy Únie týkajúcej sa služieb informačnej spoločnosti (t. j. tak zmenenej a doplnenej smernice 98/34, ako aj smernice 2000/31¹¹) na plnenia, ktoré nie sú ani nezávislé, ani hlavné vo vzťahu

⁹ S vedomím, že služba v oblasti dopravy nie je nevyhnutne dopravnou službou v striktnom slova zmysle (pozri rozsudok z 15. októbra 2015, Grupo Itevelesa a i., C-168/14, EU:C:2015:68).

¹⁰ C-434/15, EU:C:2017:364.

¹¹ Smernica 2000/31/ES Európskeho parlamentu a Rady z 8. júna 2000 o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode (smernica o elektronickom obchode) (Ú. v. ES L 178, 2000, s. 1; Mim. vyd. 13/025, s. 399).

k plneniam, na ktoré sa nevzťahuje táto právna úprava, by bolo v rozpore so znením dotknutých ustanovení, neplnilo by ich ciele a viedlo by k právnej neistote v rozsahu, v akom by tieto ostatné plnenia mohli byť odlišne regulované vo vnútroštátnom práve, čo obzvlášť platí v tak špecifickej oblasti, akou je doprava.¹²

16. Podľa dostupných informácií o spôsobe fungovania platformy Uber, s výhradou konečných skutkových zistení vnútroštátnych súdov, v rámci služby UberPop nie je plnenie spočívajúce v elektronickom skontaktovaní nezávislé od plnenia spočívajúceho v doprave, keďže je s ním neoddeliteľne spojené a obe plnenia poskytuje spoločnosť Uber. Táto spoločnosť, ktorá je jednoznačne poskytovateľom služby skontaktovania, totiž vykonáva rozhodujúcu kontrolu aj nad poskytovaním dopravy vo vlastnom slova zmysle. Ďalej som sa tiež domnieval, že skontaktovanie je druhoradé vo vzťahu k poskytnutiu služby dopravy, ktorá je skutočným ekonomickým dôvodom existencie služby UberPop ako celku.¹³ Vzhľadom na to som dospel k záveru, že takúto službu nemožno považovať za službu informačnej spoločnosti v zmysle definície takýchto služieb uvedenej v článku 1 bode 2 zmenenej a doplnenej smernice 98/34.¹⁴

17. Toto stanovisko si zachovávam aj v tejto veci a pre podrobnejšie informácie odkazujem na svoje návrhy prednesené vo veci Asociación Profesional Elite Taxi. Úvahy uvedené v týchto návrhoch doplním len o dva body.

18. Po prvé, podľa môjho názoru treba odlíšiť situáciu spoločnosti Uber od situácie v spore, v ktorom bol vyhlásený rozsudok Vanderborght, v ktorej Súdny dvor vydal svoj rozsudok pár dní predtým, ako som predniesol svoje návrhy vo veci Asociación Profesional Elite Taxi. Súdny dvor v uvedenej veci rozhodol, že reklama na stomatologickú prax prostredníctvom internetovej stránky vytvorenej dotknutým lekárom spadá pod pojem „služba informačnej spoločnosti“¹⁵.

19. Hoci v tejto situácii existuje služba určená používateľom (iným než je samotný uvedený lekár), ide o službu s cieľom informovať. Tá je v každom prípade v zásade určená nie osobám, ktoré už sú klientmi dotknutého lekára, ale verejnosti vo všeobecnosti, v nádeji, že priláka nových klientov. Takáto informácia môže rovnako tak viesť, ako aj ne viesť (to sa pravdepodobne stane vo väčšine prípadov) do následného poskytovania stomatologických služieb. Hoci táto služba nepochybne úzko súvisí so stomatologickou praxou ako takou, nemá naopak nijakú spojitosť s konkrétnou stomatologickou starostlivosťou poskytovanou jednotlivým pacientom.

20. Inak je to v prípade služby skontaktovania v rámci platformy Uber, ktorá je určená osobám, ktoré už sú zákazníkmi spoločnosti Uber a ktorej cieľom je poskytnutie konkrétneho plnenia spočívajúceho v doprave. Toto skontaktovanie je navyše nevyhnutné, aby bolo možné využiť službu dopravy v rámci systému spoločnosti Uber.

21. Vzhľadom na tieto rozdiely si nemyslím, že závery vyvedené z rozsudku Vanderborght je možné priamo uplatniť na analýzu otázky kvalifikácie služieb, akou je UberPop, ako služieb informačnej spoločnosti.

22. Po druhé by som rád zdôraznil, že situácia v rámci služby poskytovanej spoločnosťou Uber sa výrazne líši od situácie vo vzťahu medzi franchisorom a jeho franchisantmi v rámci franchisingovej licenčnej zmluvy. Je pravda, že franchisor môže vykonávať prísnu kontrolu nad činnosťou franchisantov, a to do tej miery, že zákazníci vnímajú franchisantov skôr ako dcérske spoločnosti franchisora než ako nezávislé podniky. Úloha franchisora sa však pritom obmedzuje len na poskytovanie služieb (licencie k ochranným známkam, know-how, poskytnutie vybavenia, poradenstvo,

12 Pozri body 29 až 38 mojich návrhov prednesených vo veci Asociación Profesional Elite Taxi (C-434/15, EU:C:2017:364).

13 Pozri body 39 až 64 mojich návrhov prednesených vo veci i Asociación Profesional Elite Taxi (C-434/15, EU:C:2017:364).

14 Pozri body 65 až 66 mojich návrhov prednesených vo veci Asociación Profesional Elite Taxi (C-434/15, EU:C:2017:364).

15 Rozsudok zo 4. mája 2017, Vanderborght (C-339/15, EU:C:2017:335, bod 39).

atď.) franchisantom. Nemá nijaký vzťah s konečnými používateľmi služieb, poskytovateľmi týchto konečných služieb sú výlučne franchisanti. Služby franchisora sú teda nezávislé od konečných služieb, hoci franchisor v tomto rámci vymedzuje podmienky ich poskytovania. Spoločnosť Uber sa naopak priamo podieľa na poskytovaní konečnej služby používateľom, takže sa na rozdiel od franchisora musí považovať za poskytovateľa tejto služby.

O kvalifikácii dotknutého vnútroštátneho ustanovenia ako technického predpisu

23. Aj keby Súdny dvor musel rozhodnúť, že služba UberPop je službou informačnej spoločnosti, nijako to nepredurčuje kvalifikáciu dotknutého ustanovenia francúzskeho práva ako technického predpisu.

24. Každé ustanovenie, ktoré sa akýmkoľvek spôsobom týka služieb informačnej spoločnosti, totiž automaticky nespadá do kategórie technických predpisov.

25. Zmenená a doplnená smernica 98/34 totiž v rámci rôznych kategórií technických predpisov rozlišuje pravidlá vzťahujúce sa na služby, pričom spresňuje, že sú ňou dotknuté iba služby informačnej spoločnosti. Podľa definície uvedenej v článku 1 bode 5 tejto smernice pravidlo vzťahujúce sa na služby je požiadavkou všeobecnej povahy, ktorá sa vzťahuje na zriaďovanie a vykonávanie služieb. Na to, aby sa takáto požiadavka mohla kvalifikovať ako technický predpis, je ešte potrebné, aby bolo jej špecifickým cieľom a zámerom explicitným a cieleným spôsobom regulovať takéto služby. Vylúčené sú naopak tie pravidlá, ktoré sa týchto služieb týkajú iba nepriamym alebo náhodným spôsobom.

26. Článok L. 3124-13 kódexu o doprave zakazuje organizovanie systémov skontaktovania zákazníkov s osobami, ktoré vykonávajú dopravnú činnosť v rozpore s pravidlami uplatniteľnými na tieto dopravné činnosti. Súčasťou tohto zákazu sú trestné sankcie.

27. Môžem tiež uznať, ako tvrdí najmä Uber France vo svojich pripomienkach, že tento zákaz sa vzťahuje predovšetkým na systémy elektronického skontaktovania. Aktuálne sú totiž takéto systémy technicky a ekonomicky životaschopné, len ak fungujú pomocou informačných technológií, a teda elektronicky v zmysle zmenenej a doplnenej smernice 98/34. Hoci stále existujú systémy skontaktovania prostredníctvom telekomunikácií, ich organizácia si vyžaduje množstvo technických prostriedkov (telefónne centrály, terminály vo vozidlách), čím sa možnosť organizovania takéhoto systému s účasťou osôb vykonávajúcich dopravnú činnosť mimo zákonného rámca stáva nepravdepodobná.

28. Tvrdenia francúzskej vlády, podľa ktorých sa dotknuté ustanovenie netýka špecificky služieb informačnej spoločnosti, keďže toto ustanovenie sa môže týkať iných kategórií sprostredkovateľov v oblasti dopravy, ma teda nepresvedčili.

29. Vzhľadom na to treba konštatovať, že cieľom tohto ustanovenia nie je zakázať alebo iným spôsobom regulovať činnosť skontaktovania zákazníkov s poskytovateľmi dopravných služieb vo všeobecnosti. Cieľom tohto ustanovenia je iba zakázať a stíhať sprostredkovateľskú činnosť pri *nezákonnej* výkone dopravnej činnosti. Sprostredkovateľská činnosť v zákonných dopravných službách zostáva úplne mimo pôsobnosti tohto ustanovenia.

30. Súhlasím teda s názorom, ktorý poľská vláda vyjadrila vo svojich písomných pripomienkach, podľa ktorého sa toto ustanovenie týka služieb informačnej spoločnosti iba marginálne. Cieľom tohto ustanovenia nie je totiž osobitne regulovať tieto služby, ale zabezpečiť efektivitu právnej úpravy týkajúcej sa dopravných služieb, teda služieb, na ktoré sa zmenená a doplnená smernica 98/34 nevzťahuje.

31. Okrem toho ustanovenie článku L. 3124-13 kódexu o doprave v rozsahu, v akom zakazuje organizovanie systému skontaktovania zákazníkov s osobami vykonávajúcimi dopravné služby v rozpore s uplatniteľnými právnymi predpismi, treba posudzovať v jeho kontexte. Ak je totiž určitá činnosť nezákonná, akákoľvek spoluúčasť na výkone tejto činnosti sa vo vnútroštátnom práve môže tiež považovať za nezákonnú. To platí najmä vtedy, ak má táto spoluúčasť povahu organizovania systému a uskutočňuje sa s cieľom dosiahnuť zisk.¹⁶ Normatívny prínos článku L. 3124-13 kódexu o doprave teda v skutočnosti spočíva hlavne v zavedení trestných sankcií za účasť na činnosti, ktorej nezákonnosť vyplýva už z vnútroštátnej právnej úpravy.

32. Keby sa malo každé vnútroštátne ustanovenie, ktoré zakazuje alebo sankcionuje sprostredkovanie v rámci nezákonných činností, považovať za technický predpis len na základe skutočnosti, že sa toto sprostredkovanie uskutočňuje s najväčšou pravdepodobnosťou elektronicky, muselo by sa z tohto dôvodu oznamovať veľké množstvo písaných aj nepísaných vnútroštátnych pravidiel členských štátov. To by viedlo k neprípustnému nárastu oznamovacej povinnosti¹⁷ bez toho, aby to skutočne prispievalo k napĺňaniu cieľov tohto postupu, ktorého cieľom je zamedziť tomu, aby členské štáty prijímali opatrenia nezlučiteľné s vnútorným trhom, a umožniť hospodárskym subjektom lepšie využívať výhody vyplývajúce z vnútorného trhu.¹⁸ Takáto nadmerná oznamovacia povinnosť, sankcionovaná neuplatniteľnosťou neoznámených pravidiel,¹⁹ by namiesto toho umožnila obchádzať zákon a viedla by k právnej neistote, a to aj vo vzťahoch medzi jednotlivcami.

33. Ako tvrdí Uber France vo svojich pripomienkach, ak možno článok L. 3124-13 kódexu o doprave vnímať ako smerujúci špecificky proti fungovaniu platformy Uber, je to z toho dôvodu, že Uber pri vyvíjaní svojej služby UberPop úmyselne zvolila hospodársky model nezlučiteľný s vnútroštátnou právnou úpravou činnosti prepravy cestujúcich.²⁰ Tento model je totiž založený na plneniach neprofesionálnych vodičov, ktorí už zo svojej podstaty nedisponujú povoleniami vyžadovanými francúzskym právom na výkon dopravnej činnosti. To však z uvedeného ustanovenia nerobí pravidlo vo všeobecnosti upravujúce sprostredkovateľské činnosti v oblasti dopravy.

34. Z týchto dôvodov sa domnievam, že článok L. 3124-13 kódexu o doprave sa týka služieb skontaktovania zákazníkov s osobami poskytujúcimi dopravné služby len marginálne, a to v rozsahu, v akom sa toto skontaktovanie týka nezákonného poskytovania uvedených služieb. Dotknuté ustanovenie sa teda musí vylúčiť z pôsobnosti zmenenej a doplnenej smernice 98/34 v súlade s článkom 1 bodom 5 piatym odsekom druhou zarážkou tejto smernice.

35. Dôvodom tohto vylúčenia nie je skutočnosť, že predmetné ustanovenie spadá do trestnej oblasti, ale skutočnosť, že toto ustanovenie nezakazuje a nepostihuje činnosť, ktorá má povahu služby informačnej spoločnosti vo všeobecnosti, ale len v rozsahu, v akom táto činnosť predstavuje akt spoluúčasti na inej činnosti, ktorá je nezákonná a navyše nespadá do pôsobnosti zmenenej a doplnenej smernice 98/34.

O prípadných dôsledkoch neoznámenej dotknutej vnútroštátnej úpravy

36. Svojou druhou prejudiciálnou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, aké dôsledky treba v konaní vo veci samej vyvodiť z neoznámenej článku L. 3124-13 kódexu o doprave.

¹⁶ Pripomínam, že za služby informačnej spoločnosti v zmysle zmenenej a doplnenej smernice 98/34 sa môžu považovať len plnenia za odplatu.

¹⁷ Nárast oznamovania („notification creep“) spomenul už generálny advokát Bobek v bode 62 svojich návrhoch prednesených vo veci M. a S. (C-303/15, EU:C:2016:531).

¹⁸ Pozri rozsudok zo 4. februára 2016, Ince (C-336/14, EU:C:2016:72, bod 82).

¹⁹ Pozri nižšie.

²⁰ V tejto súvislosti treba poznamenať, že Uber sa nemôže dovolávať práva Únie na účely spochybnenia právnej úpravy týkajúcej sa dopravných služieb vo vlastnom slova zmysle, keďže v tejto oblasti sú v súlade s článkami 58 a 90 ZFEÚ potrebné pozitívne konanie normotvorcu Únie.

37. Samozrejme, ak Súdny dvor prijme môj návrh odpovede na prvú prejudiciálnu otázku a rozhodne, že dotknuté ustanovenie nepredstavuje technický predpis v zmysle zmenenej a doplnenej smernice 98/34, a teda sa naň nevzťahuje oznamovacia povinnosť, táto druhá prejudiciálna otázka bude už irelevantná. Pre úplnosť ju však budem analyzovať, keďže odpoveď na ňu umožní poskytnúť komplexný pohľad na túto tému.

38. Judikatúra Súdneho dvora týkajúca sa dôsledkov neoznámenia technických predpisov je ustálená. Takéto neoznámenie v zásade predstavuje procesnú vadu pri prijímaní dotknutých technických predpisov, ktorej dôsledkom je neuplatniteľnosť týchto technických predpisov, takže nemôžu byť použité voči jednotlivcom.²¹ Súdny dvor teda kvalifikuje neoznámenie ako procesnú vadu, pričom na ňu uplatňuje rovnakú sankciu, aká je stanovená v prípade vecnej nezlučiteľnosti vnútroštátnej normy s normou práva Únie.²²

39. Každý jednotlivec, ktorý by sa chcel vyhnúť uplatneniu nejakého pravidla, by sa tak mohol odvolávať na skutočnosť, že nebolo oznámené, bez toho, aby bolo potrebné určiť, či je toto pravidlo z vecného hľadiska v rozpore so slobodami vnútorného trhu. Táto nepoužiteľnosť sa môže uplatniť aj voči subjektom, na činnosť ktorých sa síce vzťahuje dotknuté pravidlo, avšak nepredstavuje službu informačnej spoločnosti, najmä z dôvodu, že ich úloha sa neobmedzuje na služby poskytované elektronicky.²³ Myslím najmä na prípad, ktorý je predmetom tejto veci, teda prípad spoločnosti Uber. Ako som uviedol vo svojich návrhoch prednesených vo veci Asociación Profesional Elite Taxi, na jej činnosť sa nevzťahuje pojem služba informačnej spoločnosti²⁴, hoci môže byť vykonávaná na základe článku L. 3124-13 kódexu o doprave. Tento dôsledok však vyplýva z povahy procesnej vady spočívajúcej v neoznámení, ktorá spôsobuje neplatnosť neoznámeného pravidla voči každej osobe podliehajúcej súdnej právomoci.

40. Na druhú prejudiciálnu otázku treba teda odpovedať, že keby sa mal článok L. 3124-13 považovať za pravidlo vzťahujúce sa na služby v zmysle článku 1 bodu 5 zmenenej a doplnenej smernice 98/34, bol by nepoužiteľný voči jednotlivcom v rozsahu, v akom nebol oznámený v súlade s článkom 8 tejto smernice.

41. Napokon pokiaľ ide o oznamovaciu povinnosť podľa článku 15 ods. 7 smernice 2006/123, na ktorú poukázala Komisia na pojednávaní, pripomínam, že hoci sa podľa môjho názoru²⁵ činnosť spoločnosti Uber nepovažuje za službu informačnej spoločnosti z dôvodu jej komplexnej povahy, bezpochyby spadá do oblasti dopravy, čo ju vylučuje z pôsobnosti tejto smernice.

Návrh

42. Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy navrhujem odpovedať na prejudiciálne otázky, ktoré položil tribunal de grande instance de Lille (Súd prvého stupňa Lille, Francúzsko), takto:

Článok 1 bod 5 smernice Európskeho parlamentu a Rady 98/34/ES z 22. júna 1998, ktorou sa stanovuje postup pri poskytovaní informácií v oblasti technických noriem a predpisov, ako aj pravidiel vzťahujúcich sa na služby informačnej spoločnosti, zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 98/48/ES z 20. júla 1998, v spojení s bodom 2 tohto článku sa má vykladať v tom zmysle, že ustanovenie vnútroštátneho práva, ktoré zakazuje a penalizuje skutok organizovania

²¹ Pozri najmä rozsudky z 30. apríla 1996, CIA Security International (C-194/94, EU:C:1996:172, bod 54), a naposledy zo 4. februára 2016, Ince (C-336/14, EU:C:2016:72, bod 67).

²² Pozri rozsudok z 30. apríla 1996, CIA Security International (C-194/94, EU:C:1996:172, bod 42).

²³ Pozri najmä body 29 až 38 vyššie.

²⁴ Pozri body 15 a 16 vyššie.

²⁵ Pozri body 67 až 70 mojich návrhov prednesených vo veci Asociación Profesional Elite Taxi (C-434/15, EU:C:2017:364).

systému skontaktovania zákazníkov s osobami vykonávajúcimi činnosti prepravy cestujúcich v rozpore s predpismi uplatniteľnými na tieto dopravné činnosti, nepredstavuje pravidlo vzťahujúce sa na služby podliehajúce oznamovacej povinnosti podľa článku 8 tejto smernice.